

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem Alešem Korejtkem ve věci **žalobce J.M., nar. „X“**, trvale bytem „X“, proti **žalovanému Magistrátu města Pardubic**, nám. Republiky 12, 530 21 Pardubice, o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 5. 2015, č. j. OSA/P – ODV- 7/15/14**,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. P.M., nar. „X“, svědkovi, se přiznává svědečné ve výši 110 Kč. Svědečné bude svědkovi vyplaceno po právní moci tohoto výroku rozsudku z účtu Krajského soudu v Hradci Králové.**
- IV. Žalobce je povinen nahradit České republice na účet Krajského soudu v Hradci Králové náklady řízení ve výši 110 Kč za svědečné do tří dnů od právní moci tohoto výroku rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

I.

Žalované rozhodnutí, žaloba a vyjádření žalovaného

Rozhodnutím Magistrátu města Pardubic (dále též „žalovaný“ či „odvolací správní orgán“) ze dne 18. 5. 2015, č. j. OSA/P-ODV-7/15/14 (dále též „žalované rozhodnutí“), ve spojení s rozhodnutím Úřadu městského obvodu Pardubice IV (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 4. 12. 2014, č. j. ÚP/1282/2014, **byl žalobce uznán vinným** tím, že „*dne 2.6.2014 kolem 18 hodiny v budově společnosti Foxconn CZ Pardubice, v umývárně v šatně C, fyzicky napadl p. P.M., a to údery pěstí do hlavy, kdy si zranění obočí vyžádalo ošetření v Krajské nemocnici Pardubice a bylo ohodnoceno 15 body bolestného*“. Popsaným jednáním měl žalobce dle správních orgánů naplnit znaky skutkové podstaty **přestupku proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. c) zák. č. 200/1990 Sb.**,¹ o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o přestupcích“), **za což mu byla uložena sankce ve formě pokuty (3.000 Kč)**, povinnost nahradit náklady řízení spojené s projednáváním přestupku ve výši 1.000 Kč a povinnost nahradit poškozenému P.M. škodu způsobenou přestupkovým jednáním ve výši 150 Kč.

Správní orgány uzavřely, že vyjma žalobce a poškozeného P.M. nebyl sice nikdo incidentu v umývárně (jejíž dveře byly zavřené) přítomen, nicméně z výpovědí žalobce, poškozeného a svědka Š. bylo zjištěno, že **poškozený P.M. vstoupil do umývárny na žádost žalobce a (stejně jako žalobce) bez jakéhokoli zranění, z umývárny však P.M. vyšel s krvácející tržnou ranou na hlavě** (která byla následně ošetřena v Pardubické krajské nemocnici, a. s., a v důsledku zranění byl P.M. práce neschopen od 3. 6. 2014 do 13. 6. 2014, jak bylo zjištěno z listin založených ve správním spise, zejména z lékařských zpráv a z potvrzení zaměstnavatele P.M.), **žalobce umývárnu opustil nezraněn**. Dle správních orgánů proto nebylo pochyb o tom, že žalobce P.M. ublížil na zdraví a naplnil tak znaky skutkové podstaty přestupku proti občanskému soužití dle 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích. I kdyby správní orgány akceptovaly verzi žalobce, že byl v umývárně, kam sám P.M. „pozval“, P.M. napaden a jen se bránil, jednalo by se vzhledem k vážnosti zranění P.M. a vzhledem k absenci jakéhokoli zranění u žalobce o intenzivní exces z mezí nutné obrany.

Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu, v níž namítal, že P.M. nenapadl, byl to naopak P.M., kdo na žalobce zaútočil. Žalobce připustil (srov. bod IV odst. 2 žaloby), že „*poté, co ho pan P.M. v umývárně napadal a on se jeho útoku bránil, došlo k poškození jeho (P.M.) zdraví, nicméně se jen bránil útoku P.M. a jeho (žalobcovo) jednání je tak nutné považovat za nutnou obranu*“, přičemž se nejednalo o exces z mezí nutné obrany, neboť obrana musí být vždy důraznější už jen z toho důvodu, aby došlo nejen k překonání přímo hrozícího či trvajícím útoku, ale i k definitivnímu odrazení útočníka od dalšího útoku, tedy aby útočník v útoku nepokračoval nebo jej nezopakoval (žalobce na tomto místě odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2008, č. j. 1 As 35/2008-51). Dle žalobce mělo být při rozhodování přihlédnuto i k tomu, že P.M. žalobce napadl i mimo umývárnu. Ze všech výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

---

¹Tohoto přestupku se (mimo jiné) dopustí ten, kdo úmyslně naruší občanské soužití drobným ublížením na zdraví.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě (které není třeba rekapitulovat, neboť jeho obsah účastníci znají, nadto v řízení byl žalovaný úspěšný, přičemž v odůvodnění rozsudku je třeba vypořádat námitky toho účastníka, kterému soud za pravdu nedal) vyhodnotil námitky žalobce jako liché a zopakoval argumenty obsažené v odůvodnění žalovaného rozhodnutí, které je dle jeho názoru věcně správné a zákonné. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

II.

Posouzení věci krajským soudem

Předně krajský soud připomíná, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), soud přezkouvává (přičemž vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu /§ 75 odst. 1 s. ř. s./) napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (dispoziční zásada), z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (§ 71 odst. 1 písm. d/ s. ř. s.). Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s. ř. s. Nejvyšší správní soud již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7Afs 216/2006-63, dostupný /obdobně jako ostatní zmiňovaná rozhodnutí kasačního soudu/ na www.nssoud.cz).

Dále soud zdůrazňuje, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek odpovědi na každou námitku, resp. argument (srov. kupř. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 201/04, I. ÚS 729/2000, I. ÚS 116/05 a IV. ÚS 787/06, III. ÚS 961/09). Rozsah reakce na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že **na námitky lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí orgán veřejné moci prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí** (tento právní názor akceptoval i Nejvyšší správní soud – viz např. bod 15 odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22.10.2014, č. j. 6 Ads 237/2014 – 9, bod 37 odůvodnění rozsudku téhož soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 6 As 153/2014 – 108, bod 12 odůvodnění rozsudku téhož soudu ze dne 4. 3. 2015, č. j. 8 Afs 71/2012 – 161, či odůvodnění rozsudku téhož soudu ze dne 16. 4. 2015, č. j. 7 As 169/2014 –

55). Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68, a desítky dalších rozhodnutí Ústavního soudu dostupná na <http://nalus.usoud.cz/Search/Search.aspx>; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, odstavec 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, odstavec 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 - 50, odstavec 17, popř. rozsudky ve věcech 1 Afs 81/2013, 1 Afs 82/2013, 1 As 72/2013, 9 Afs 22/2013, 9 Afs 39/2013, 9 Afs 45/2013, 3 As 80/2013 a řada dalších). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. odstavec 24. nálezu ze dne 28.5.2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

Vhodné je též vypíchnout, že odmítnutí argumentace účastníka řízení nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. **Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch** (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11).

Nyní k samotnému přezkumu:

Krajský soud znovu vyslechl žalobce (jako účastníka) a P.M. (jako svědka).

Žalobce před soudem uvedl, že dne 2. 6. 2014 pracoval u pásu a již v průběhu směny měl s P.M. konflikt. P.M. si ke stanovišti žalobce „*přišel povídat se spolupracovníkem I.Š.*“. Při této příležitosti mu žalobce řekl, že „*smrdí, ať se vrátí na svoje stanoviště*“, na což měl P.M. reagovat tak, že do žalobce strčil. Po skončení směny, tj. po 18. hodině, žalobce P.M. vyhledal v šatně a řekl mu, že „*si s ním chce promluvit mezi čtyřma očima*“. Konkrétně chtěl žalobce P.M. sdělit, „*aby ho nenapadal, že kdyby ho napadl a on by se bránil, tak by je vyhodili oba*“. Na otázku soudu, proč výše uvedené nesdělil P.M. v šatně v přítomnosti svých kolegů a zval P.M. do umývárny, žalobce nejprve nedokázal odpovědět, následně uvedl, že nechtěl „*pana M. kárat na veřejnosti*“. Žalobce dále vypověděl, že ze šatny odešel s P.M. do umývárny a žalobce zavřel dveře. Žalobce P.M. řekl, aby ho nenapadal, že by je mohli oba vyhodit, na což P.M. dle žalobce reagoval tak, že žalobce odstrčil a začal ho **bít pěstmi do obličeje. Žalobce „dostal 2 až tři úderý“**, snažil se P.M. obejmout rukama, P.M. se mu však vytrhl, „*udělal dva až tři kroky od žalobce a pak ho najednou žalobce uviděl, jak klečí na jednom koleni a měl ránu na obočí, z rány mu teklo hodně krve*“. Jak se P.M. zranil, žalobce neví, ví ale jistě, že ho neudeřil. Následně otevřel dveře pan Š., řekl jim, že jsou blbci a že z toho bude průser. P.M. odešel do šatny, kde si sedl. Žalobce uklízel krev z podlahy umývárny. Posléze žalobce svou výpověď doplnil a uvedl, že po incidentu v umýárně, kterému nebyl přítomen nikdo jiný než on a P.M., jej P.M. napadl znovu v šatně, přičemž ho měl udeřit **osmkrát až desetkrát do obličeje a „ještě do něj kopal“**. Tomuto napadení byly

přítomny dvě další osoby, jejichž jména ale žalobce nezná. **Jak je možné, že vzdor cca 13 cíleným úderům pěstí do obličeje, které sám žalobce hodnotil jako „tvrdé“, nebyl zraněn, nedokázal žalobce soudu vysvětlit.**

P.M. (po poučení o trestních následcích křivé výpovědi) uvedl, že v průběhu směny skutečně do žalobce strčil poté, co mu žalobce opakovaně řekl, že „*smrdí*“. Po směně za ním žalobce přišel a vyzval ho, aby s ním šel do umývárny. Vstoupili do umývárny, žalobce k němu přistoupil a udeřil ho asi pětkrát do hlavy, po těchto úderech P.M. klesl na zem a přitom si rukama zakrýval ránu nad okem, která silně krvácela. Na zemi ještě ucítil rány do zad a do ledvin, byly tak tři, přesně P.M. neví, neboť na chvíli zřejmě ztratil vědomí. Pak jen viděl, jak se otevřely dveře, a do místnosti vstoupil I.Š., který ho odvedl do šatny a posadil na lavičku. Na lavičce seděl, snažil se kapesníkem nebo obvazem zastavit krvácení a čekal na příjezd sanitky. Ta ho následně odvezla do nemocnice, kde mu ránu sešili. Trvalo týden, než mu zmizel otok kolem pravého oka, po celou dobu nebyl schopen pracovat.

Z výše uvedeného je zřejmé, že proti sobě stojí dvě odlišné skutkové verze, a to verze žalobce a verze P.M. Žalobci však soud neuvěřil, a to z následujících důvodů:

Je nepochybné (ani žalobce to nečiní sporným), že P.M. vstoupil do umývárny na žádost žalobce a (stejně jako žalobce) bez jakéhokoli zranění, z umývárny však P.M. vyšel s hematodem kolem pravého oka a krvácející tržnou ranou na hlavě (nad pravým okem). Z fotodokumentace založené ve správním spise je evidentní, že se jedná o zranění vzniklé v důsledku úderu pěstí do obličeje. Žalobce sice tvrdil, že se jen bránil útoku P.M., který jej „*bil pěsti do obličeje*“, přičemž tyto údery P.M. sám žalobce hodnotil jako „*tvrdé*“, nicméně tomu soud neuvěřil, neboť je vyloučeno, aby po (celkem cca 13) cílených úderech pěstí do obličeje nezůstala na obličeji žalobce žádná stopa. Na tomto místě je třeba zdůraznit, že pokud dojde ke střetu dvou osob, je rozhodující počáteční iniciativa. Touto iniciativou je určováno, kdo je útočníkem a kdo obráncem. V daném případě je nepochybné, že to byl žalobce, kdo vytvořil podmínky pro fyzický střet, když P.M. vylákal do umývárny a zavřel za ním dveře (jak sám uvedl), přičemž tvzení, že tak žalobce učinil proto, že nechtěl P.M. „*kárat na veřejnosti*“, soud též neuvěřil, neboť jestliže byl žalobce schopen před spolupracovníky P.M. říci, že „*smrdí*“, nelze věřit tomu, že by se zdráhal P.M. v šatně před ostatními kolegy slušně požádat, „*aby ho již nenapadal*“. Soud tedy – obdobně jako správní orgány – nepochybuje o tom, že to byl žalobce, kdo způsobil P.M. újmu na zdraví, přičemž se v případě žalobce nejednalo o nutnou obranu (verze o cílených úderech pěstí do obličeje žalobce je *prima facie* nevěrohodná).

Pro úplnost soud dodává, že je pravdou, že P.M. do žalobce v průběhu směny strčil, nicméně se jednalo opět o incident vyprovokovaný žalobcem, který před ostatními spolupracovníky necitlivě P.M. sdělil, že „*smrdí*“. Navíc tento skutek nebyl správními orgány projednáván a soud nemá důvod se jím podrobněji zabývat. Výše uvedené platí i pro incident, k němuž mělo dojít v šatně po odchodu z umývárny, kdy měl být žalobce údajně napaden krvácejícím P.M. (u toho měly být dvě další osoby, jejichž jména ale žalobce nezná).

Jde-li o subjektivní stránku přestupku, soud připomíná, že cílený úder pěstí do obličejové části hlavy je vždy spojen s rizikem poškození zejména měkkých tkání, ale i obličejových kostí či chrupavek, přičemž je zde vždy i nebezpečí poškození oka, nosu či úst. Tyto skutečnosti musely být žalobci známy (jedná se o notorietu). Žalobce si tedy v případě

útočku pěstí proti obličejové části hlavy P.M. musel být (přínejmenším) vědom toho, že v důsledku úderu pěstí do oblasti obličeje může P.M. způsobit zranění, a to i zranění vážná, přičemž s touto možností musel být srozuměn. Jednání žalobce tak lze z hlediska formy zavinění považovat za jednání vedené přínejmenším nepřímým (eventuálním) úmyslem (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 4. 9. 2013, č. j. 3 Tdo 783/2013-18, v jehož odůvodnění Nejvyšší soud konstatoval, že cílený úder pěstí do obličeje poškozené osoby lze z hlediska formy zavinění považovat za jednání vedené přínejmenším nepřímým /eventuálním/ úmyslem).

Lze tedy uzavřít, že v daném případě byl správními orgány zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který byl nezbytný pro soulad jejich rozhodnutí s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Žádný relevantní důkaz nebyl opomenut, ostatně žalobce ani v řízení před soudem žádné další důkazy neoznačil, resp. žádné důkazní návrhy nepřednesl. Věc byla též správně právně posouzena, kvalita správního procesu (a výstupů z tohoto procesu, tj. rozhodnutí) odpovídala právům a povinnostem, o kterých se jednalo, resp. tomu, co bylo v daném případě „ve hře“² (žalobci byla uložena pokuta ve výši 3.000 Kč).

III.

Závěr a náklady řízení

Jelikož ani jedna ze základních žalobních námitek nebyla důvodná, krajský soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I).

Žalobce nebyl v řízení úspěšný, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. a contrario), úspěšný žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení vzdal, krajský soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II). Ostatně Nejvyšší správní soud (rozšířený senát) dospěl k závěru, že žalované správní orgány mají právo na náhradu jen těch účelně vynaložených nákladů, které přesahují jejich běžnou úřední činnost, přičemž náklady vynaložené v řízení před správním soudem lze dle Nejvyššího správního soudu považovat za součást běžné úřední činnosti. Běžnou úřední činnost by mohly přesahovat např. náklady správního orgánu vynaložené na obranu proti žalobám zjevně šikanózním (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 – 47; za pozornost ovšem stojí i odlišné stanovisko ke zmiňovanému usnesení rozšířeného senátu).

Výrokem III soud přiznal svědkovi P.M. náhradu hotových výdajů (§ 58 odst. 1 s. ř. s., § 29 a § 33 vyhl. č. 37/1992 Sb.; práva na náhradu ušlého výdělku se svědek vzdal) a současně uložil (výrok IV) neúspěšnému žalobci povinnost nahradit České republice náklady, které platila (§ 59 odst. 2, § 60 odst. 4 s. ř. s.).

P o u č e n í :

Rozsudek, který byl doručen účastníkům, je v právní moci.

² Srov. – mutatis mutandis – náleze Ústavního soudu ze dne 27. 5. 2013, sp. zn. III. ÚS 1669/11.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 17. srpna 2015

Aleš Korejtko v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová